C/2025/1187

2025.3.21.

Az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleménye

A villamosenergia-ellátás és -árazás jövője az EU-ban

(saját kezdeményezésű vélemény)

(C/2025/1187)

Előadó: **Jan DIRX**

Társelőadó: **Thomas KATTNIG**

Tanácsadók:	Peter Gijsbert BOERMA (az előadó felkérésére) René MONO (a társelőadó felkérésére)
Közgyűlési határozat:	2024.2.15.
Jogalap:	eljárási szabályzat 52. cikk (2) bekezdés saját kezdeményezésű vélemény
Illetékes szekció:	„Közlekedés, energia, infrastruktúra és információs társadalom” szekció
Elfogadás a szekcióülésen:	2024.12.11.
Elfogadás a plenáris ülésen:	2025.1.22.
Plenáris ülésszak száma:	593.
A szavazás eredménye: (mellette/ellene/tartózkodott)	185/3/3

1. Következtetések és ajánlások

1.1. Az EGSZB-nek meggyőződése, hogy a villamosenergia-piac reformja során nem elég csak arra törekedni, hogy a piac megfeleljen a legkésőbb 2050-ig megvalósítandó klímasemlegességi célkitűzésnek, hanem emellett az ellátás biztonságára, valamint a stabil és megfizethető árakra vonatkozó célkitűzéseket is szem előtt kell tartani. És éppen a veszélyeztetett csoportok védelme érdekében fontos lefektetni az energiához való jogot.

Ezek a célkitűzések együtt – a szükséges megaberuházásokkal – csak állami beavatkozások és piaci mechanizmusok kombinációjával érhetők el.

1.2. Ezért egy olyan modellt szorgalmazunk, amely szükség esetén kormányzati szabályozással, és lehetőség szerint magánvállalkozások bevonásával működik. Ezt egy e-eszköz formájában kívánjuk megvalósítani. Az e-eszköz a kormány által létrehozott vállalat formáját öltheti, amely idővel árjegyzői szerepet fog játszani a villamosenergia-piacon a klímasemlegesség, az ellátásbiztonság, valamint a stabil és megfizethető árak elérésére törekedve.

1.3. A villamosenergia-piacon szükséges változás három szakaszra osztható:

1. Az 1. szakaszban (mostantól 2030-ig) az e-eszköz a (szén-dioxid-kibocsátással nem járó) villamosenergia-termelés kívánt szerkezetével fogja bővíteni a portfólióját. Ebben az időszakban az áramkereskedésre másnapi kereskedési alapon fog sor kerülni, de növekedni fog az e-eszköz piaci befolyása.
2. A 2. szakaszban (2030–2040) az e-eszköz árjegyzői pozícióba fog kerülni, és ellátási szerződések révén a piac kínálati oldalának megfelelő részét ellenőrizni fogja. A másnapi kereskedés szerepe ebben az időszakban ennek megfelelően módosulni fog az e-eszköz árjegyzői pozíciója miatt.
3. A 3. szakaszban (2040–2050) az e-eszköz optimalizálni fogja a villamos energia kínálati oldalát annak érdekében, hogy 2050-től stabil és kiszámítható árszinten biztosítsa a nettó zéró üvegházhatásúgáz-kibocsátással járó, fenntartható, hosszú távú áramellátást.

1.4. Az EGSZB megismétli azt a gyakran hangoztatott véleményét, hogy ösztönözni kell a kisléptékű villamosenergia-termelést annak érdekében, hogy a villamos energia ára megfizethető maradjon a fogyasztók számára, valamint bővíteni lehessen a hálózatok rugalmassági lehetőségeit.

1.5. Mivel az energiaárak, valamint az átviteli és elosztási díjak várhatóan a kétszeresükre fognak nőni, a 2030-ig terjedő és az azt követő időszakban a villamosenergia-költségek arra fogják kényszeríteni a kormányokat, hogy felülvizsgálják a fogyasztók áramellátásával kapcsolatban felszámított adókra vonatkozó politikájukat.

2. **A vélemény háttere**

2.1. Az EU azt állítja, hogy 2050-re klímasemlegessé, azaz nulla nettó üvegházhatásúgáz-kibocsátású gazdasággá válik. Ebben központi szerepet játszik a villamos energia. Egyrészt azért, mert a villamos energiát előállítani is nettó zéró kibocsátás mellett kell, meghatározó szerepet adva a megújuló energiának (például szél- és napenergia), amit például zöld hidrogénnel működő erőművekkel vagy más, szén-dioxid-leválasztást és -tárolást (CCS) és/vagy szén-dioxid-kompenzációt alkalmazó (alacsony szén-dioxid-kibocsátású) erőművekkel kell kiegészíteni. Másrészt a villamosenergia-kereslet jelentősen növekedni fog, mivel ennek az energiának mind a háztartásokban, mind a vállalatoknál tetemes részben fel kell váltania a fosszilis tüzelőanyagok, például a földgáz használatát.

2.2. Ehhez az átálláshoz megaberuházásokra van szükség, amelyek a jelenlegi villamosenergia-piaci struktúra mellett nem biztosíthatók egyszerűen a piacról, mivel a megtérülés bizonytalan, különösen az átmeneti időszakban. A nagy bizonytalanság abban rejlik, hogy ki fogja finanszírozni a szükséges új menetrendtartó erőműveket. Ennek az az oka, hogy az idő jelentős részében az olcsóbb megújuló energiaforrások elegendő villamos energiát biztosítanak a kereslet kielégítéséhez, ez pedig azt jelenti, hogy a menetrendtartó erőművek a legjobb esetben is csak részidőben üzemelnek, aminek következtében termelésük teljes költsége (LCOE) ([1]) jelentősen nőni fog. A költségek ellentételezése nélkül a piacot semmi sem fogja arra ösztönözni, hogy beruházzon ilyen erőművekbe. Ezért olyan hosszú távú uniós elképzelést kell kidolgozni, amely reális határidőkkel lehetővé teszi a piac, a kormányok, a fogyasztók és a vállalatok számára, hogy szabályozott keretek között tudjanak alkalmazkodni. A tagállamoknak pedig előretekintő végrehajtási terveket kell kidolgozniuk, amelyek iránymutatásul szolgálnak a legmegfelelőbb beruházási döntésekhez. Több tagállamban ez magában foglalja kapacitásdíj-mechanizmusok kidolgozását, ahol az árakat versenyalapú aukciókon határozzák meg.

2.3. Ez nemcsak a termelési kapacitásba történő beruházásokra igaz, hanem a hálózatba és a rugalmas opciókba – például a tárolási kapacitásba – történő helyi/regionális, nemzeti és európai szintű beruházásokra is. Az is egyértelmű, hogy a villamosenergia-piacon növekedni fog az önellátók, az energiaszövetkezetek és hasonlók szerepe, a kis tárolási kapacitást (például elektromos autók) is ideértve.

A szakértők várakozásai ([2]) szerint mindennek következtében a villamosenergia-árak az elkövetkező években akár meg is duplázódhatnak. Megfelelő politikák hiányában mind a vállalatok, mind a fogyasztók, és különösen a kiszolgáltatott csoportok problémákkal fognak szembesülni.

Emellett a lehívási sorrend ([3]) jellemezte jelenlegi piaci rend miatt a fogyasztók és a vállalatok pénzügyileg nem tudják kellően kihasználni a megújuló energia térnyerésével járó előnyöket.

2.4. Az EGSZB-nek ezért meggyőződése, hogy a villamosenergia-piac reformja során nem elég csak arra törekedni, hogy a piac megfeleljen a legkésőbb 2050-ig megvalósítandó klímasemlegességi célkitűzésnek, hanem emellett az ellátás biztonságára, valamint a stabil és megfizethető árakra vonatkozó célkitűzéseket is szem előtt kell tartani. És éppen a veszélyeztetett csoportok védelme érdekében fontos biztosítani az energiához való jogot ([4]).

([1]) Az energiatermelés teljes költsége (LCOE) az erőmű által az élettartama során végzett villamosenergia-termelés átlagos nettó jelenlegi költségének mértéke. Ezt a beruházások megtervezéséhez és a különböző villamosenergia-termelési módszerek következetes összehasonlításához használják.

([2]) EU Energy Outlook 2060.

([3]) Lehívási sorrend: az erőművek sorrendje határköltségeik szintje alapján, a legalacsonyabb határköltségűvel kezdve a legmagasabb határköltségűig. Azaz addig kapcsolnak be egyre magasabb határköltségű erőműveket, amíg az a kereslet kielégítéséhez szükséges. Ez a sorrend a következő: megújuló energia, atomenergia, szén, olaj és gáz. A jelenlegi villamosenergia-piaci szerkezet szerint az árat a lehívási sorrendben utolsó helyen álló (leggyakrabban gáz-) erőmű határozza meg a határköltségei alapján.

([4]) https://research.rug.nl/en/publications/the-right-to-energy-in-the-european-union.

Ezek a célkitűzések együtt csak állami beavatkozások és piaci mechanizmusok kombinációjával érhetők el. Az EGSZB ezt már a villamosenergia-piac reformjáról szóló, 2023. júniusi véleményében (TEN/793) ([5]) is kifejtette. És ugyanezt írja a Bruegel európai agytröszt is a villamosenergia-piac jövőjéről szóló, 2024. júliusi tanulmányában ([6]).

2.5. Ezért egy olyan modellt szorgalmazunk, amely szükség esetén kormányzati szabályozással, és lehetőség szerint magánvállalkozások bevonásával működik. Ezt egy e-eszköz formájában kívánjuk megvalósítani (az e-eszköz szerepének egyszerűsített áttekintését lásd az 1. mellékletben).

Az e-eszköz a kormány által létrehozott vállalat lesz, amely árjegyzői szerepet fog játszani a villamosenergia-piacon a klímasemlegesség, az ellátásbiztonság, valamint a stabil és megfizethető árak elérésére törekedve. Ezt úgy fogja elérni, hogy pályázati úton hosszú távú szerződéseket (kétirányú különbözeti szerződéseket vagy energiavásárlási megállapodásokat ([7])) köt villamosenergia-termelőkkel. Az e-eszköz ezután a villamos energiát eladja elosztóvállalatoknak és – ahol erre igény van – közvetlenül a nagy áramfelhasználóknak.

Az e-eszköz nem az összes megtermelt villamos energiát kezeli. Például a termelő-fogyasztók, az energiaszövetkezetek és más kistermelők gyakran maguk használják fel és tárolják az általuk termelt villamos energiát, illetve közvetlenül a villamosenergia-szolgáltatójuknak táplálják azt vissza. Az is lehetséges, hogy egyes nagy áramfelhasználók közvetlenül kötnek hosszú távú szerződést egy villamosenergia-termelővel.

2.6. E saját kezdeményezésű véleményben részletesebben kifejtjük az e-eszközzel kapcsolatos elképzelést. Ezt nagy vonalakban fogjuk megtenni, és nem fogunk (technikai) részletekbe bocsátkozni, mivel a villamosenergia-piac további fejlődésével a következő évtizedekben további részletek kidolgozására lesz szükség.

3. **A villamosenergia-piacok funkciói**

3.1. A nagykereskedelmi piacon a villamos energia árát illetően különbség van a piaci ár által betöltendő funkciók között:

1. A kereslet és a kínálat közötti rövid távú elosztás: jelenleg ez az ár meghatározó funkciója a nagykereskedelmi (jövőbeli, másnapi, napon belüli stb.) villamosenergia-termékek esetében, amelyek mindegyike elsősorban az azonnali piacokra összpontosít.
2. Jelzőfunkció: ez azt jelenti, hogy a piaci ár képes vonzani a jövőbeli (dekarbonizált) ellátásbiztonság garantálásához szükséges beruházásokat.
3. A megújuló kapacitásokba, a teherelosztási kapacitásokba és a rugalmassági lehetőségekbe – például tárolólétesítményekbe, keresletoldali szabályozásba és a rugalmas fogyasztásba (hőszivattyúk, e-járművek) – irányuló beruházások refinanszírozása.

3.2. A nagykereskedelmi piac jelenlegi kialakítása egyértelműen előnyben részesíti a 3.1. pontban említett első funkciót, azaz a meglévő termelési kapacitás leghatékonyabb rövid távú elosztásának (a lehívási sorrend által gyakorolt hatás alapján történő) megszervezését, valamint a határokon átnyúló villamosenergia-átviteli kapacitás regionális villamosenergia-tőzsdék általi hatékony kihasználását. Nem világos, hogy a jelenlegi piaci szerkezet milyen mértékben képes betölteni a második funkciót, mivel az ilyen beruházások esetében hosszú távon biztos bevételre van szükség ahhoz, hogy azok hitelképesek legyenek. Ugyanezen okból kifolyólag szinte biztos, hogy nem tölti be a harmadik funkciót. A jelenlegi piac ezen hiányosságai miatt tárgyalnak új piacszerkezetről.

3.3. A TEN/793. sz. véleményben javasolt e-eszköz arra szolgálhat megoldással, hogy miként lehet jobban ellátni a 3.1. pontban említett harmadik funkciót, és az számos előnnyel kecsegtet – legfőképpen magas szintű ellátásbiztonságot garantál (a megalapozott döntéseket hozni kívánó, kockázatkerülő államok számára) minimális fogyasztói költségek mellett.

3.4. A (következő fejezetben részletesen ismertetett) e-eszköz ezért alapvető jelentőséggel bír, mivel az EU által létrehozott keretekbe illeszkedő nemzeti szakpolitikai beavatkozások révén képes orvosolni a jelenlegi villamosenergia-piac hiányosságait.

([5]) HL C 293., 2023.8.18., 112. o.
([6]) https://www.bruegel.org/policy-brief/changing-dynamics-european-electricity-markets-and-supply-demand-mismatch-risk.
([7]) A kétirányú különbözeti szerződés egy villamosenergia-termelő és egy állami szerv között létrejött, kötési árat meghatározó szerződés. Ez úgy működik, hogy ha a piaci ár a kötési ár alatt van, a termelő megkapja a különbözetet; ha a piaci ár meghaladja a kötési árat, a termelő visszafizeti a különbözetet. Az energiavásárlási megállapodások az áramszolgáltatók és -vásárlók közötti hosszú távú szerződések.

4. **E-eszköz**

4.1. Ahhoz, hogy az energiatermelési piac előtt álló kihívásokat összefüggéseiben tudjuk vizsgálni, érdemes kiemelni az Eurelectric által az EU tekintetében megadott célértékeket (2024. március) ([8]):

a) 2030-ig a végső energia 35 %-át,

b) 2050-ig pedig 50–70%-át villamosítani kell.

c) A villamosenergia-termelést 2040-ig teljes mértékben dekarbonizálni kell.

d) Az elmúlt évtizedben a villamosítási arány 22 % körül volt.

e) Ezt a fenti célok elérése érdekében 2030-ig 35 %-ra, 2050-ig pedig 61 %-ra kell növelni.

4.2. E célkitűzések rendkívül nagy kihívást jelentenek, és elmondható, hogy a szabad piac nem rendelkezik kellő ösztönzőkkel e célkitűzések eléréséhez és a szükséges piaci változásokhoz. Az EGSZB ezért úgy véli, hogy e kihívásokat csak a kormányok tudják hatékonyan kezelni.

4.3. Ehhez európai szinten támogatott, kiegyensúlyozott jövőképre és koordinációra van szükség egy olyan szabályozási keret létrehozása érdekében, amely garantálja a környezetbarát, megfizethető és megbízható energiaellátást és az energiához való jogot. Ez – ahogy azt már kifejtettük – az ilyen nagyszabású átállás miatt együtt jár azzal, hogy a piacnak állami iránymutatásban, valamint pénzügyi és állami beruházási támogatásban kell részesülnie.

4.4. A TEN/793. sz. véleményben ezért az EGSZB e célkitűzések ellenőrzött módon történő elérése érdekében állami tulajdonban lévő e-eszközök létrehozását javasolta. Az optimális európai villamosenergia-piac – uniós szinten szükséges kölcsönös függőség melletti – biztosítása érdekében uniós szinten nagyon jól meg lehetne szervezni az ilyen állami e-eszközök közötti koordinációt. Az e-eszköz konkrét e-forrásokra pályázhatna egy olyan optimális villamosenergia-szerkezet elérése érdekében, amely a villamosenergia-piac tekintetében előírt szén-dioxid-csökkentési célok időben történő elérésén alapul.

4.5. Az energiával kapcsolatos árképzést az energiatermelés teljes költsége alapján az e-eszköz keretében kell elvégezni, amelynek fő célja a sajátos teljes energiatermelési költséggel rendelkező e-források kiegyensúlyozott ötvözésén alapuló méltányos és stabil, súlyozott átlagos árképzés biztosítása. Az e-eszköz a kereskedelmi villamosenergia-szolgáltatók és a kereskedelmi villamosenergia-elosztó vállalatok között helyezkedik majd el. Természetesen az is lehetséges, hogy egyes nagy áramfelhasználók közvetlenül kötnek hosszú távú szerződést egy villamosenergia-termelővel.

Ahhoz, hogy a villamosenergia-szolgáltatók kellő biztosítékot kapjanak a hosszú távú (20 éves vagy annál hosszabb) szerződések, például energiavásárlási megállapodások és kétirányú különbözeti szerződések megkötésére, a közvetlen állami támogatás elegendő pénzügyi hátteret biztosítana az ilyen szerződések számára. Ezért egyértelmű, hogy az e-eszköz csak állami pénzügyi támogatással vagy közvetlen állami tulajdon formájában nyújthat ilyen hosszú távú szerződéseket.

4.6. A piac biztosítja a kereslet és a kínálat rövid távú (másnapi és napon belüli) kiegyenlítését, az e-eszköz fő célja viszont a közép- és hosszú távú árstabilitás biztosítása. A nemzeti és uniós szintű kiegyensúlyozáshoz ideálisan alkalmazható lenne az immár új MI-képességekkel kibővített EUPHEMIA ([9]) piac-összekapcsolási algoritmus.

4.7. Az e-eszközön keresztül biztosított stabil árképzési mechanizmus a fogyasztók javát is szolgálná, és arra ösztönzné őket, hogy kezdeményezéseket tegyenek a megosztott, együttműködésen alapuló helyi villamosenergia-termelés és -fogyasztás érdekében, ami véleményünk szerint a jövőben szükséges megoldások egyike lesz.

4.8. A tagállamok maguk döntik el, hogy létrehoznak-e e-eszközt. Az EGSZB uniós szintű koordinációt szorgalmaz azzal kapcsolatban, hogy miként érhetők el a lehető legalacsonyabb és legstabilabb energiaárak, és így a tagállamok a szükséges kapacitás, a hálózati infrastruktúra és a kiegészítő energiaszerkezet kérdésében is egyeztethetnek.

5. **Mostantól 2050-ig**

5.1. A javaslat szerint a villamosenergia-piacon szükséges változás három szakaszra osztható:

1. Mostantól 2030-ig tartó időszak (amíg még szén- és fosszilisgáz-tüzelésű erőművek működnek).

([8]) https://www.eurelectric.org/publications/eurelectric-electrification-action-plan.
([9]) EUPHEMIA: Uniós és pán-európai hibrid árampiaci integrációs algoritmus.

2. 2030-tól 2040-ig tartó időszak, amikor a menetrendtartó fosszilis tüzelésű erőműveket menetrendtartó, szén-dioxid-kibocsátással nem járó erőművekkel (pl. zöld hidrogén, a szén-dioxid-leválasztás és -tárolás alá vont fosszilis gázok) és tárolókapacitás-rendszerekkel kell felváltanunk.

3. 2040-től 2050-ig tartó időszak, amikor finomhangolhatjuk a kiválasztott lehetőségeket, hogy 2050-től kezdve stabil rendszer működhessen.

Az 1. szakaszban az e-eszköz a (szén-dioxid-kibocsátással nem járó) villamosenergia-termelés kívánt szerkezetével fogja bővíteni a portfólióját. Időre van szüksége ahhoz, hogy az e-eszköz árjegyzői pozícióba nője ki magát. Ezen időszak alatt be fogják zárni a széntüzelésű erőműveket, a gáztüzelésű erőműveket pedig vagy átalakítják hidrogénüzeművé, vagy szén-dioxid-leválasztással és -tárolással kombinálják. Ebben az időszakban (2030-ig) a villamosenergia-kereskedésre másnapi kereskedési alapon fog sor kerülni, de növekedni fog az e-eszköz piaci befolyása.

5.2. A 2. szakaszban az e-eszköz árjegyzői pozícióba fog kerülni, és ellátási szerződések révén a piac kínálati oldalának megfelelő részét ellenőrizni fogja. Ezek lehetnek kétirányú különbözeti szerződések vagy energiavásárlási megállapodások. E szakasz vége felé a fogyasztók villamosenergia-ellátását (az energiaelosztó vállalatokon keresztül) árjegyzői szerepében az e-eszköz biztosítja. Ebben az időszakban a másnapi kereskedés szerepe az e-eszköz árjegyzői pozíciója miatt ennek megfelelően módosulni fog, de a kínálat és a fogyasztás egyensúlya szempontjából mind a másnapi, mind a napon belüli kereskedés továbbra is fontos lesz.

5.3. A 3. szakaszban az e-eszköz optimalizálni fogja a villamos energia kínálati oldalát annak érdekében, hogy 2050-től stabil és kiszámítható árszinten biztosítsa a szén-dioxid-kibocsátással nem járó, fenntartható, hosszú távú áramellátást. Az eddigi tapasztalatok alapján ez a villamosenergia-szerkezet hosszú távú (20–30 éves) ellátási szerződések révén történő optimalizálásával érhető el.

5.4. A fentieken túlmenően és rendszerszintű szempontból a kereslet és a kínálat kiegyenlítésével kapcsolatos egyéb fontos lehetőségek közé tartozik az energiamegosztás és a piaci szereplők közötti kereskedelem. Ezek azzal a további előnnyel járnak, hogy felkérik az energiaközösségeket, például a szövetkezeteket és az egyéni termelő-fogyasztókat, hogy tevékenyen vegyenek részt az energetikai átállásban. Az EGSZB ezért megismétli azt a gyakran hangoztatott véleményét, hogy ösztönözni kell a kisléptékű villamosenergia-termelést annak érdekében, hogy a villamos energia ára megfizethető maradjon a fogyasztók számára, valamint bővíteni lehessen a hálózatok rugalmassági lehetőségeit.

6. **Finanszírozás és adózás**

6.1. Az előrejelzések szerint a villamos energia ára 2035-ig emelkedni fog, a legsötétebb forgatókönyv szerint megkétszereződik. Szerencsére ezt az áremelkedést visszafogja a megújuló energiaforrások bővülése (lásd a 2. lábjegyzetet). Ezért több modellezési munkát kell végezni az árképzéssel kapcsolatban, hogy segítsük a kormányokat abban, hogy költséghatékony döntéseket hozzanak a villamosenergia-termelési szerkezetet illetően. Az e-eszköz nagyon jól biztosíthatná ezeket a szolgáltatásokat.

6.2. Egyes átvitelirendszer-üzemeltetők ([10]) már most is arra figyelmeztetnek, hogy 2030 után nem lesznek képesek elegendő hálózati üzemidőt garantálni, hacsak időközben nem hajtanak végre jelentős hálózatkorszerűsítési beruházásokat, egyes tagállamokban pedig a termelő-fogyasztókat az elosztóhálózati kapacitás elégtelensége miatt függetlenítik az elosztóhálózattól. Ahhoz, hogy e korszerűsítéseket időben finanszírozni lehessen, a kormányoknak mint az átvitelirendszer-üzemeltetők és az elosztórendszer-üzemeltetők ([11]) szabályozóinak elegendő forrást kell rendelkezésre bocsátaniuk. E további beruházások a felhasználók számára a díjak emelkedésével fognak járni. A szükséges beruházások nagyságára tekintettel a jelenlegi díjak akár a kétszeresükre is nőhetnek.

6.3. A vélekedés szerint a fosszilis energiaforrásokból előállított villamos energiáról a megújuló és alacsony szén-dioxid-kibocsátású energiaforrásokból előállított villamos energiára való zökkenőmentes átállás biztosítása érdekében az egész Unióban több erőfeszítésre van szükség az energiatermelés teljes költségén (LCOE) és a villamosenergia-termelés teljes rendszerköltségén (LFSCOE) ([12]) alapuló következetes, uniós szintű árképzési modellek létrehozásához. Ez segítené a kormányokat abban, hogy a mostantól 2050-ig tartó átmeneti időszakban megalapozott döntéseket hozzanak annak biztosítása érdekében, hogy a villamos energia a polgárok és a vállalkozások számára egyaránt megfizethető maradjon.

([10]) Az átvitelirendszer-üzemeltető olyan szervezet, amely a villamos energiának az erőművektől a villamosenergia-hálózaton keresztül a regionális vagy helyi villamosenergia-elosztó szolgáltatókhoz történő hatékony és megbízható átviteléért felel.

([11]) Az elosztórendszer-üzemeltető – egyes esetekben tulajdonosként – üzemelteti és kezeli a helyi és regionális energiaelosztó hálózatokat, amelyek villamos energiát szállítanak a végfelhasználóknak.

([12]) A villamosenergia-termelés teljes rendszerköltsége (LFSCOE) egy olyan, minden költséget értékelő mérőszám, amely összehasonlítja a teljes piac egyetlen forrásból történő kiszolgálásának költségeit (tárolással együtt). https://drive.google.com/file/d/1JB-x88wPQuKwWoFnxvkDAzbJ7hnM1-sj/view.

6.4. Tehát mivel az energiaárak, valamint az átviteli és elosztási díjak növekedni fognak, a 2030-ig terjedő és az azt követő időszakban a villamosenergia-költségek arra fogják kényszeríteni a kormányokat, hogy felülvizsgálják a fogyasztók áramellátásával kapcsolatban felszámított adókra vonatkozó politikájukat. Ha az áremelkedést nem ellentételezik adócsökkentéssel, félő, hogy a villamos energia megfizethetetlenné válik az uniós polgárok egyes csoportjai számára, és csökken az EU-n kívüli konkurenciával versengő cégek versenyképessége.

Brüsszel, 2025. január 22.

az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság
elnöke
Oliver RÖPKE